

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

V. Agatho Constantini Imp. petitioni obsequutus est, missis diversis legationibus. Probatnr ex epistola Constantini ad Georgium Constantinopolitanum. Distinctio illa observata est in ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

Concilij Occidentalis veritatem fidei asserent; præsertim cum synodus apostolicæ sedis non ex solis Italiæ provinciis constaret, sed etiam ex variis Conciliis provinciarum quæ sitæ erant in regnis ab Imperio alienis, Francorum scilicet, Britannorum, Gothorum, & Longobardorum.

V. Agatho Papa, Doni successor, pacis ecclesiasticæ studiosus, Legatos misit, cum distinctione, nempe Theodorum & Georgium Presbyteros, & Ioannem Diaconum, qui suam vicem impleverunt; & Ioannem Portuensæm, alterum Ioannem Regij, & Abundantium Tempisanæ civitatis, Episcopos, vice totius Concilij Occidentalis, cum aliquot Clericis & monachis, ut docet Constantinus in epistola ad Georgium Constantinopolitanum. Hæc distinctio observata est in subscriptionibus Concilij: ubi primo loco subscribunt Theodorus & Georgius Presbyteri Ecclesiæ Romanæ, & Ioannes Diaconus, locum tenentes Agathonis Papæ; deinde, secundo loco, Georgius Episcopus Constantinopolis novæ Romæ; tertio verò loco Petrus Presbyter, Vicarius τοποτηρητής sedis Alexandrinæ; quarto Theophanes Episcopus Antiochiæ; quinto Georgius Presbyter, locum tenens Theodori Presbyteri & Vicarij apostolicæ sedis Hierosolymorum; interjectis dein tribus Episcopis Theſsaloniçæ, Cypri, & Ravennæ, nono demum loco subscribit Ioannes Portuensis Episcopus, Legatus totius Concilij apostolicæ sedis Romæ; undecimo Basilius Gortynæ Episcopus, qui eodem se titulo Legati Concilij ornat; quem Abundantius & Ioannes Legati sequuntur. Itaque Legatis qui vices Agathonis gerebant ad ternarium numerum redactis, dempto Constantino Subdiacono, primus honor delatus est. Legati verò Concilij occidentalis, non solum post Patriarchas, sed etiam post aliquot Metropolitanos locum suum obtinuerunt.

VI. Quare non est quòd viri docti sibi persuadeant in superioribus Conciliis Episcopos à Celestino & Leone missos vices gefisse Concilij occidentalis, Presbyteros verò Romanæ Ecclesiæ personam Pontificum representasse. Etenim & legationis literæ, & subscriptiones Legatorum, se Romanæ Ecclesiæ & sedis apostolicæ Legatos, non autem Concilij, profitentium, hanc opinionem refellunt. Hoc quoque argumentum id demonstrat, nempe Episcopos illos primum occupasse locum in Conciliis: quod Patriarchæ non æquè tulissent, nisi Pontificis legatio illis imposita esset; quæ decreta quidem erat in Concilio Romano, sed omnis ejus dignitas & agendi auctoritas à Romana sede pendebat.

VII. Septima synodus coacta est annò DCCCLXXXVII. adversus imaginum hostes, studio Constantini & Irenes ejus matris, qui literis suis Hadrianum I. ad ejus celebrationem invitaverunt, enixè rogantes ut de more Legatos apostolicos mitteret. Delegavit ille Petrum Archipresbyterum Ecclesiæ sancti Petri, & Petrum Abbatem S. Sabæ; qui ejus nomine Concilio præfuerunt, primumque locum obtinuerunt; Tarasius verò Constantinopolitanus secundum; ut patet ex omnibus Actionibus Concilij.

VIII. Octava synodo, quæ adversus Photium Patriarcham C.P. & ejus socios congregata est, summa cum auctoritate præfederalunt Donatus & Stephanus Episcopi, & Marinus Diaconus, Vicarij, Legati, Missi, Apocrisitarij, seu locum tenentes Hadriani II. Papæ. Totidem namque nominibus ab Anastasio variis in locis efferuntur.

CAPVT VII.

Synopsis.

I. Investigandum nunc quis fuerit effectus primatus seu presidentia Legatorum sedis apostolicæ in Conciliis Oecumenicis, & quam in iis Summi Pontificis auctoritas. Vt Concilium legitime celebretur, necessaria est Summi Pontificis presentia, vel ratificatio. Quam fuerit ejus auctoritas in Concilio jam constituto.

II. Si summa fuerit, perit libertas suffragiorum. Concessa libertas illa, equalitatem inducere videtur inter Pontificem Romanum & ceteros Episcopos. Itaque aut libertas suffragiorum aut Romani Episcopi dignitas periclitantur. Quarendum itaque quæ circa materiam hanc fuerit Ecclesiæ praxis vetustis illis seculis. opus hæcenus inmentatum nostris ingenijs. Pontifex Romanus in hac parte utebatur jure quodam imperatorio; ac tamen libertas suffragiorum remanebat.

III. De jure relationis, cujus vis quanta esset, ostenditur ex Polybio, & Tacito. Ius illud à Consulibus ad Imperatores transit. Probatur ex Dione. Ampliatum sub sequentibus Imperatoribus; ut patet ex Julio Capitolino & Fl. Vopisco. Hallucinatio quorundam detegitur, qui jus illud malè interpretati sunt.

IV. Principes in Senatu consularem potestatem ea de causa exercebant. Attamen arbitrium primo vel ultimo loco censendi sibi reservabant. Probatur ex Tacito. Vnde patet falli eos qui negant sententiam à Principibus in Senatu dictam. Princeps sententiam Senatus auriorem mitigare poterat. De prerogativa suffragij, ex Terulliano.

V. Quo pacto fieret illa relatio à Principibus. Senatusconsulta quæ inde sequebantur, auctore Principe fieri dicebantur. Origo hujus locutionis, ex Livio. Senatus jus facere poterat, ex Vlpiano, & Gratiano Imperatore. Quid Theodosio placitum. Senatus auctoritas prorsus imminuta sub Iustiniano. Quomodo intelligenda sit illa Senatus auctoritas. Et an suprema Principum auctoritati offecret.

VI. Relatio Principis differt à relationibus quæ fiunt ad Principem. Virinsque discrimen ostenditur.